

Tématem této práce je fenomén, který se skrývá pod termínem "interspiritualita." Jedná se o intenzivní formu vztahu mezi náboženstvími, který je motivován nábožensky a vede ke vzniku spirituality, u níž můžeme konstatovat jednotný charakter. Tato spiritualita se z jádra jedné náboženské tradice vztahuje k mystické zkušenosti příslušníků jiných náboženství. Fundamentálním předpokladem je zde jedinnost posvátna, s níž žádné z náboženství není v privilegovaném vztahu, a které se stejnou plností a intenzitou projevuje v rozličných mystických tradicích různých náboženství. Skrze sdílené porozumění tomuto vztahu se potom vytváří specifický typ náboženské sociality, který je iniciován jednotnou vizí spirituality. K této spiritualitě velmi často patří také některé jiné aspekty jako například silný důraz na komunitu, sociální angažovanost, ekologie nebo politická orientace kriticky se vymezující vůči problémům průmyslové modernity a globálního kapitalismu. Centrálním referenčním rámcem těchto podtémat však zůstává univerzalisticky pojatá spiritualita, která však nezůstává bez vazby ke konkrétní náboženské tradici. Jedná se tedy o spiritualitu, která stojí na okraji jak v rámci tradičních náboženství, tak i v rámci západní alternativní spirituality, která má často velmi individualistický charakter, v němž je veškeré úsilí soustředěno pouze na blaho jedince. Cílem této práce je blíže prozkoumat a definovat její charakter a vymezit její místo v kontextu současné západní spirituality.